Ἔτος Κ' Ἐν Ἀθήναις 3 Νοεμβρίου 1907 Ἀριθ. 44

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Ἐκδίδεται κατὰ Σάββατον

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀρχομένη ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου ἢ Ἰουλίου
Ἐσωτερικοῦ δρ.6—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»
ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ ΑΡΙΘ. 1
(Παραπλεύρως ὁστυν. τμήματος Πλάκας)

Η ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΖΩΗ

Ὅταν αἱ ἐφημερίδες γράφουν πῶς ἐπέρασεν εἰς τὸ δεῖνα μέρος ὁ τάδε βασιλεύς; ἢ πῶς ζῇ εἰς τὴν κομψοτάτην καὶ εὔμορφον θχλαμηγόν του ὁ δεῖνα πλούσιος; ὅταν διέρχεται ἐντὸς ἁμάξης μὲ μεγαλοπρεπεῖς ἵππους κυρία λαμπροστόλιστος ἢ κύριος μακαρίως ἐξηπλωμένος· ὅταν μέσα ἀπὸ κήπους εἰς καλοκαιρινὴν νύκτα λάμπουν φῶτα καὶ ἀκούωνται γέλωτες καὶ ἀντηχοῦν μουσικαὶ καὶ ᾄσματα, τὰ ὁποῖα ἐζωογόνησε καλὸν φαγοπότιον· ὅταν εἰς χειμερινὴν προχωρημένην ὥραν, καταρρονοῦντες τὴν ἔξω βροχὴν καὶ τὸ ψῦχος, πλούσιοι ἔνοικοι, ἐπάνω εἰς χαλιὰ καὶ πολυθρόνας, μὲ εὐχάριστον θερμοκρασίαν ὑπὸ φαιδροὺς λαμπτῆρας, εὐθυμοῦν καὶ διασκεδάζουν, οἱ πτωχοὶ βιοπαλαισταί, οἱ ὁποῖοι ἀπέκαμαν, διὰ νὰ προμηθευθοῦν τὸν ἄρτον των, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ στενόχωρον δωμάτιόν των θὰ εὕρουν μικρὸν φῶς καὶ ἐλαχίστην θερμότητα καὶ πάντοτε ἀγωνίζονται διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν συνήρησιν τῆς οἰκογενείας των, ὄχι σπανίως ἀκούονται νὰ λέγουν πρὸ τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς ψυχαγωγίας καὶ τῆς εὐζωΐας τῶν τραπεζῶν καὶ τῶν μεγάλων: **«νά! αὐτὴ εἶνε ζωή!»**

Εἶνε λοιπὸν ἡ ὑλικὴ εὐρυχωρία καὶ ἡ σωματικὴ ἄνεσις, ἡ ὁποία σ' ἐγαργάλισε καὶ σὲ ἠλέκτρισε, καλὲ ἄνθρωπε; Ἀλλὰ τότε δὲν βλέπω τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον ἐμακάρισες τοὺς κατόχους τοῦ πλούτου καὶ ὄχι τὰ ζῶα τῶν πλουσίων, τοὺς κύνας των λ. χ. ἢ τοὺς γάτους των. Διότι οἱ πλούσιοι ἀπολαμβάνουν ἀλλὰ καὶ σκοτίζονται· ἐνῷ τὰ ζῷά των δὲν αἰσθάνονται παρὰ τὴν ἀπόλαυσιν μόνον. Ἀξίζει λοιπὸν τὸν κόπον νὰ ζηλεύῃς διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐν τετράποδον δύναται πάντοτε νὰ χαίρεται εἰς βαθμὸν ἀνώτερον ἀπὸ τὸν μεγαλήτερον Κροῖσον τῆς γῆς;

Καὶ τώρα πρόσεξε, παρακαλῶ, εἰς ἄλλην ὄψιν τοῦ ζητήματος. Σὲ εἴλκυσεν ἡ τράπεζα τοῦ πλουσίου ἡ ἐκλεκτὴ καὶ ἡ ἄφθονος, ὅπου ἀνὴρ καὶ γυνὴ καὶ τέκνα μὲ τοὺς φίλους των τρώγουν διασκεδαστικὰ καὶ χαρμόσυνα. Ἀλλ' ἐὰν οἱ δύο ἐκεῖνοι σύζυγοι, ἀφοῦ φάγουν τὸ φαγητὸν καὶ ἀποχωρήσουν οἱ φίλοι, φαγωθοῦν ὕστερον καὶ μεταξύ των; Καὶ ἐάν, ὅπως δὲν εἶνε σπάνιον νὰ συμβαίνῃ, ὑπάρχουν λόγοι διὰ νὰ ὑποπτεύῃ καὶ ὁ οἰκοδεσπότης, ὅτι ἡ οἰκοδέσποινα ἔχει τρυφερώτερα τὰ βλέμματα, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδίαν πρὸς τὸν ἀντικρυνὸν ἢ διπλανόν της φίλον;

Ἔπειτα ὑπόθεσέ ὅτι τὰ φῶτα ἐκεῖνα καὶ ἡ πολυτέλεια καὶ τὰ φαγητὰ καὶ τὰ ποτὰ εἶνε κλεμμένα ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα τοῦ πτωχοῦ, ἀπὸ τὸ δίκαιον τῆς χήρας, ὅτι τὰ ποτήρια εἶνε ἀπὸ τὴν ἁρπαγὴν καὶ οἱ τάπητες ἀπὸ τὴν ἀδικίαν, ὅτι δηλαδὴ οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι κύριοι εἰς καθαρὰν γλῶσσαν εἶνε μόνον μεγάλοι λωποδῦται. Μὴ τάχα πολλὰ πλούτη δὲν ἔχουν γίνει δι' αὐτοῦ τοῦ δρόμου; Ἔ! λοιπόν, καλέ μου φίλε. Σὺ ὁ πτωχὸς καὶ κουρασμένος, ἀλλ' ἔχων τὴν μεγαλητέραν ἐπανάπαυσιν, ὅτι εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος, ἤθελες εἴπει ἀκόμη τὸ εἰς στιγμὴν καμάτου καὶ δυσθυμίας ἀσυλλόγιστον ἐκεῖνο: «νά! αὐτὴ εἶναι ζωή»;

Ἐγὼ θέλω σοῦ ἐνθυμίσει ἕνα πολὺ σωστὸν λόγον, ὅτι κάθε τι, τὸ ὁποῖον λάμπει, δὲν εἶνε χρυσός». Τοιουτοτρόπως δὲν εἶνε εὐτυχία πᾶν ὅ,τι φαίνεται ὅτι εἶνε. Θεωρεῖς τάχα παράξενον πλεῖστοι ἀπὸ τοὺς κακῶς καλοτυχιζομένους πλουσίους νὰ εἶνε θύματα τοῦ πλούτου των; Ἀφήνω τὸ ἠθικὸν μέρος καὶ ἐφιστῶ τὴν προσοχήν σου εἰς τὸ φυσικόν. Μήπως τόσοι εὔποροι, ἔχοντες εἰς τὴν διάθεσίν των τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα, κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον, δὲν ἐγγίζουν μὲ ἀηδίαν τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο φαγητόν, μὲ κατεστραμμένον στόμαχον καὶ χαλασμένην γεῦσιν, ἀκριβῶς ἕνεκα τῆς πολλῆς των ὑποδουλώσεως εἰς τὴν κοιλίαν των; Μήπως τόσοι ἑκατομμυριοῦχοι δὲν εὑρίσκουν δύσκολα τὸν ὕπνον εἰς τὰ ἀναπαυτικώτατα στρώματά των, ἐνῷ τὸν εὑρίσκουν εἰς τὴν στιγμὴν κατὰ γῆς οἱ φαγόντες ἄρτον καὶ ἐλαίας ἐργάται; Καὶ μήπως δὲν ἀληθεύει διὰ πολλοὺς ὅ,τι εἶπεν εἷς Ἀμερικανὸς δισεκατομμυριοῦχος, ὅτι δηλαδὴ ὁ πλούσιος εἶνε ὁ μᾶλλον δυστυχής, διότι καὶ μετὰ τὸν πλοῦτόν του εἶδεν ὅτι εἶνε καπνὸς καὶ φάσμα ἡ εὐτυχία, χωρὶς νὰ μετριάζηται ἡ δυστυχία του ἐκ τοῦ

ὅτι τὰ δεσμά του εἶνε χρυσᾶ καὶ χρυσαῖ αἱ βελόναι, αἱ ὁποῖαι τὸν κεντοῦν ;

Ὄχι ! Ἡ ζωὴ ἡ ἀληθινή, δηλαδὴ ἡ εὐχαριστημένη καὶ ἀναπαυτική, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ ἐκτὸς ἡμῶν, ἀλλ' ἀπὸ τὰ ἐντὸς ἡμῶν, ὅταν εἰς αὐτὰ κατασκηνώσῃ ὁ Χριστὸς καὶ δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ εἴπωμεν, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον, μετὰ τοῦ Παύλου, ὅτι οὐκ᾽ ἐγὼ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός».

Τί εἶνε τὸ νὰ ζῶμεν ὡς ὁ βασιλεὺς ἐμπρὸς εἰς τὸ νὰ ζῶμεν ὡς ὁ Χριστός ; Θέλεις ἀνωτέραν ζωήν ; Ζήτει περισσοτέραν πίστιν, ἰσχυροτέραν ἐλπίδα, τελειοτέραν ἀγάπην, στενωτέραν ἕνωσιν μὲ τὸν Θεόν. Διότι ὅλων ὁ βίος ἐδῶ κάτω ἔχει ἀκάνθας καὶ ὀδύνας καὶ πικρίας εἴτε εἰς ἀνάκτορα ἐπιδεικνύονται εἴτε εἰς καλύβας κρύπτονται. Ὁδοιπόροι ὅλοι τῆς ζωῆς, ἀποκαμνομεν καὶ ἀθυμοῦμεν καὶ κραυγάζομεν. Τὴν δὲ καλυτέραν ζωὴν δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν μόνον εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις δι' αὐτὸ τοῦτο καὶ μᾶς εἶπε· «Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς.»

ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

"ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΕΚΘΕΣΙΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΣ

Ἐκ Σκοπέλου εἰς Σκίαθον.

Ἡ Σκόπελος, ὡς ναυτικὸς τόπος, ἔχει πολλὰς ἐκκλησίας καὶ πλεῖστα ἐξοχικὰ παρεκκλήσια καὶ μονύδρια, ἅτινα ὑπενθυμίζουσι τὴν πάλαι ποτὲ θρησκευτικὴν καὶ ὑλικὴν ἀκμήν της. Πρὸς τούτοις ἔχει καὶ πολὺ καλὰς ἐξοχὰς καὶ ὡραῖα τοπεῖα, διότι δὲν εἶνε ἀπὸ τὰς ξηρὰς καὶ γυμνὰς νήσους· ἀτυχῶς ὅμως ἕνεκα ἀνεπαρκείας χρόνου δὲν ἠδυνήθημεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὰς ἐξοχάς της πλὴν ἐλαχίστων, εἰς τὰς ὁποίας μετέβημεν ὑπὸ τὴν τερπνὴν συνοδείαν τοῦ καλοῦ μας φίλου κ. Ἰωάννου Μελαγχροινοῦ καὶ τοῦ ἐλλογιμωτάτου φίλου κ. Σάρρα.

Τὴν 20 Αὐγούστου ἡμέραν Δευτέραν π. μ. ἀποχαιρετίσαντες τὴν ἐνάρετον οἰκογένειαν τοῦ κ. Σάρρα, ἔνθα οἰκειότατα ἐφιλοξενήθημεν, καὶ πάντας τοὺς καλοὺς φίλους τῆς Σκοπέλου, οἵτινες μᾶς συνώδευσαν μέχρι τῆς παραλίας καί τινες μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου, ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν παραπλεύρως κειμένην νῆσον Σκίαθον, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπεβιβάσθημεν περὶ τὴν 9 1)2 π. μ. καὶ ἐμείναμεν ὥραν τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Δ. Γαλάτη, ἕως οὗ ἡτοιμάσθημεν, ἵνα μεταβῶμεν εἰς τὴν μίαν περίπου ὥραν ἀπέχουσαν τῆς πόλεως Ἱερὰν Μονὴν Σκιάθου, τὸν «Εὐαγγελισμόν», ὅπου ἀφικόμεθα περὶ τὴν μεσημβρίαν.

Αἰτία τῆς ἐσπευσμένης ἀναχωρήσεώς μου διὰ τὴν Μονὴν ἦτο ἡ ὑπερβολικὴ κόπωσις, τὴν ὁποίαν εἶχον αἰσθανθῆ καὶ ἡ πλήρης ἀνακούφισις, τὴν ὁποίαν παρέχει εἰς τὸν στρατιώτην ἡ οἰκειότης τοῦ στρατῶνός του. Δυστυχῶς ὅμως ἡ κατὰ τύπους μόνον διατηρουμένη, πράγματι ὅμως διαλελυμένη αὕτη Μονή, ἡ δυναμένη νὰ συμβολίσῃ ἢ μᾶλλον νὰ εἰκονίσῃ τὴν θρησκευτικὴν ἡμῶν κατάστασιν, τόσον μὲ ἐλύπησε μὲ τὴν ἐρειπώδη κατάστασίν της, ὥστε ἀπώλεσα τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ θάρρους μου. Ὅταν δὲ τὴν ἐπομένην ἡμέραν κατῆλθον εἰς τὴν πόλιν νὰ ὁμιλήσω, δὲν ἀνεγνώριζον τὸν ἑαυτόν μου· μὲ ἠνάγκασε δὲ μάλις καὶ μετὰ βίας κάπως νὰ συνέλθω ἡ εὐθύνη, ἣν ὑπεῖχον ἀπέναντι τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος συνεκεντρώθη ἐν πυκνῇ τάξει παρὰ τὸ προαύλιον τῆς ἐκκλησίας νὰ ἀκούσῃ τὴν ὑποσχεθεῖσαν ὁμιλίαν μου.

Ἀλματικαὶ ἐργασίαι ἢ διάλυσις.

Καὶ τὸ μὲν ἰδικόν μου πάθημα ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τῆς ἐντελῶς κατεστραμμένης Μονῆς τῆς Σκιάθου παρῆλθε διὰ τῆς ἀρξαμένης ἐνασχολήσεώς μου εἰς τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν· διὰ τὴν Σκίαθον ὅμως εἶνε οὐχὶ καλὴ σύστασις ἡ τοιαύτη τῆς Μονῆς ἀνεκδιηγήτως ἐλεεινὴ κατάστασις. Κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν εἶνε πολυ προτιμοτέρα ἡ διάλυσις τῆς Μονῆς αὐτῆς, ἀφοῦ καταντᾷ νὰ μὴ ἔχῃ οὐδὲ ἓν δωμάτιον ὑποφερτῶς κατοικήσιμον· διότι ἀκούων ὁ ἐπισκέπτης τῆς νήσου διατηρουμένην Μονὴν καὶ μεταβαίνων ἐπὶ τόπου παθαίνει τὴν ἔκπληξιν, ἣν ὑπέστην καὶ ἐγώ, ἐνῷ, μανθάνων ὅτι εἶνε διαλελυμένη, ὡς καὶ τόσαι ἄλλαι Μοναὶ ὑπέστησαν τὴν αὐτὴν τύχην, δὲν ἐκπλήσσεται οὐδὲ καταδικάζει τὸν τόπον ὡς τόσον ψυχρῶς καὶ περιφρονητικῶς πρὸς τὰ ἱερὰ διακείμενον.

Σημειωτέον ὅτι ἡ πρότασίς μας περὶ τυπικῆς διαλύσεως τῆς κατ' οὐσίαν διαλελυμένης Μονῆς ταύτης διὰ τοὺς εἰρημένους λόγους γίνεται ἐκ τῆς σκέψεως ὅτι ὅπως ἤδη ἔχει καταντήσει εἶνε ἀδύνατος καὶ ἡ κατὰ τύπους διατήρησίς της, ἐκτὸς πλέον ἐὰν γίνωσιν ἀλματικαὶ ἐργασίαι διὰ τὴν συγκράτησιν καὶ βελτίωσιν αὐτῆς ἀπὸ μέρους τῶν δυναμένων.

Ἀνάγκη λαϊκῶν σχολῶν.

Ἐν Σκιάθῳ καθὼς καὶ ἐν Σκοπέλῳ ἡ πνευματικὴ κατάστασις δὲν ὁμοιάζει πρὸς τόπον ἄνυδρον, ἀλλὰ πρὸς τόπον ἔχοντα μὲν ἱκμάδα πρὸς βλάστησιν, ὄντα ὅμως μεμαραμμένον καὶ κεκυφωμένον ἐκ τῆς ἐλλείψεως ζωογόνου ὕδατος, ἐκ τῆς ἐλλείψεως δηλονότι θρησκευτικῆς καὶ πάσης ἄλλης μορφωτικῆς διδασκαλίας. Τούτου ἕνεκα ἐνόμισα καθῆκον, ὡς καὶ ἐν Σκοπέλῳ, νὰ προτείνω τὴν ἵδρυσιν λαϊκῆς σχολῆς καὶ νὰ ἐπιμείνω παρὰ τοῖς δυναμένοις νὰ ἀναλάβωσι τὴν φροντίδα τῆς ἱδρύσεως καὶ τῆς διατηρήσεως διὰ τῆς πνευματικῆς συμβολῆς των.

Εὐχαρίστως εὗρον προθύμους καὶ τὸν τέως δήμαρχον κ. Πρεβεζάνον ἰατρὸν καὶ τὸν νῦν κ. Γεωργιάδην, καθὼς καὶ τὸν κ. σχολάρχην καὶ πάντας τοὺς διδασκάλους καὶ λοιποὺς τοῦ τόπου ἐπιστήμονας, καὶ ἔχω δι' ἐλπίδος ὅτι θὰ φροντίσωσι καὶ ἐμπράκτως διὰ τὸ καλὸν τοῦ τόπου των.

Ἐν Σκιάθῳ ἐγένοντο τρεῖς ὁμιλίαι, τὰς ὁποίας παρηκολούθησεν ὁ κόσμος ὅλος μὲ πλεῖστον ἐνδιαφέρον. Ὁ ἀστυλοίθησεν ὁ κόσμος ὅλος μὲ πλεῖστον ἐνδιαφέρον. Ὁ ἀστυνόμος τοῦ τόπου κ. Ἐλευθέριος Τραπεζούντιος μετὰ πάσης προθυμίας συνέτρεξε καὶ μὲ πολὺν ἐνθουσιασμὸν ὡμίλει κοινῶς περὶ τῶν καλλίστων ἀποτελεσμάτων ἐν τῷ ἔθνει τῆς τοιαύτης ἠθοαναπλαστικῆς ἐργασίας.

Τόσον διὰ τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν ὅσον καὶ δι' ἐμὲ ἀτομικῶς πολὺ ἐφρόντισαν οἱ δύο ἀδελφοὶ Γεωργιάδαι Ἰωάννης καὶ Φιλουλῆς, ὅστις εἶνε ὁ νέος δήμαρχος Σκιάθου, φιλοξενήσαντές με οἰκειότατα. Ἐπίσης ἐτύχομεν λίαν φιλοφρόνων περιποιήσεων καὶ ἐγκαρδίου δεξιώσεως παρὰ τοῦ λίαν φιλοτίμου νέου κ. Κωνσταντίνου Ἀθανασίου, ἐμπόρου, καὶ τῆς σεβαστῆς μητρός του.

Ἡ ἐργασία τοῦ θείου κηρύγματος εἶνε τόσον λεπτή, ὥστε καὶ ἡ ἐλαχίστη λύπη τῆς ψυχῆς πολὺ δυσκολεύει τὴν καλὴν λειτουργίαν της. Ὁ Θεὸς ηὐδόκησε μετὰ τὴν ὑπερβολικὴν λύπην, ἣν ἐδοκίμασα ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς παντελοῦς καταστροφῆς μιᾶς ἀρχαίας δόξης ἐν τῇ Μονῇ τῆς Σκιάθου, νὰ ἀντικρύσω καὶ νὰ ἀναστραφῶ ἐν τῇ πόλει τόσον καλῶς πρὸς ἐμὲ προσενεχθέντας φίλους, ὥστε νὰ διασκεδασθῇ καὶ σχεδὸν προσωρινῶς νὰ λησμονηθῇ ἐκείνη ἡ δυσθυμοφόρος ἐντύπωσις.

Ἐπίσης λίαν εὐφροσύνως διετέθην ἐκ τῆς καλῶς διεξαχθείσης θείας λειτουργίας τῆς 23 Αὐγούστου ἐν τῷ κεντρικῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Σκιάθου, ἔνθα ἔψαλε κατανυκτικώτατα κατὰ τὸ ἀκραιφνὲς Βυζαντινὸν ὕφος ὁ κάλλιστος νέος κ. Γεώργιος Ἀντ. Ρήγας διευθυντὴς τοῦ ἐκεῖ δημοτικοῦ σχολείου. Τὴν ἐπισφράγισιν τῶν ἀρίστων ἐντυπώσεων, ἃς ἀπεκόμισα ἐκ τῆς καταφύτου καὶ ὡραίας νήσου τῆς Σκιάθου, συνετέλεσεν ἡ φιλόφρων στάσις τῶν ἱερέων τῆς νήσου, ἐξ ὧν ὁ καλὸς φίλος ἱερεὺς κ. Γρηγόριος Καλοειδὴς λίαν φιλοτίμως μὲ συνώδευσεν εἰς ἐπισκέψεις καὶ ἐκδρομὰς ἐπὶ πολλὰς ὥρας.

Ἐπάνοδος ἐκ Σκιάθου εἰς Βόλον.

Περὶ τὴν 10 π. μ. τῆς Παρασκευῆς τῆς 24 Αὐγούστου ἐπέβημεν τοῦ ἀτμοπλοίου ὑπὸ τὰς κατευοδωτηρίους εὐχὰς τῶν ἀλησμονήτων φίλων τῆς Σκιάθου. Τὸ μέχρι Βόλου ταξείδιόν μου κατέστησε τερπνότατον τὰ μάλιστα ἡ καλὴ συναναστροφὴ πολλῶν γνωστῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν ἐκ Σκιάθου φίλων συνταξειδιωτῶν κ. κ. Ν. Φραγκίστα, κτηματίου δικηγόρου καὶ τοῦ κ. Δημητρίου Γ. Μωραΐτου, φυσικομαθηματικοῦ ἑλληνοδιδασκάλου Σκιάθου, ὅστις μετὰ τοῦ φιλοπροόδου συναδέλφου του, ἑλληνοδιδασκάλου ἐν Βόλῳ, κ. Τσιαμασφύρου Σκιαθίτου εἶχον λίαν εὐχαριστηθῆ ἐκ τῆς ἰδέας τῆς ἱδρύσεως τῆς λαϊκῆς σχολῆς, τὴν ὁποίαν εἶχον προτείνει.

Περὶ τὴν 5 μ. μ. ἐφθάσαμεν εἰς Βόλον ὀλίγον δύσθυμοι ἐκ τῆς ἐπικειμένης νυκτερινῆς ἐπιθέσεως τῶν εὐσώμων κωνώπων, ἀλλ' ἀφ' ἑνὸς τὰ ἀμυντικὰ ἐναντίον αὐτῶν μέσα καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐπικειμένη κατὰ τὴν ἑπομένην ἀναχώρησις, μᾶς ἔκαμαν νὰ λάβωμεν θάρρος.

ἀρχ. Π. Χ. ΔΟΥΛΗΓΕΡΗΣ

ΕΛΕΓΧΟΣ ΑΝΑΣΚΕΥΗΣ ΑΝΑΣΚΕΥΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. φύλλου)

Ἀλλ' ὁ φίλος ἀρθρογράφος πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης αὐτοῦ μᾶς παραπέμπει εἰς τὰ χωρία : ἑπτὰ βόες αἱ καλαὶ ἑπτὰ ἔτη ἐστί, καὶ οἱ ἑπτὰ στάχυες οἱ καλοὶ ἑπτὰ ἔτη ἐστί (Γεν. μα, 26). Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ (Ματθ. ιγ, 38—45. Λουκ. κ, 11. Μαρκ. δ, 1). Αὐταὶ γάρ εἰσιν αἱ δύο διαθῆκαι (Γαλ. δ, 24). Οἱ ἑπτὰ ἀστέρες ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν εἰσι καὶ αἱ ἑπτὰ λυχνίαι, ἃς εἶδες, ἑπτὰ Ἐκκλησίαι εἰσίν (Ἀποκ. α,20). Εἰς ταῦτα ἡμεῖς ἐπιπροσθέτομεν καὶ ἕτερα.ἵνα γίνῃ μᾶλλον καταφανὴς ἡ νίκη : Ἐγώ εἰμι ἡ θύρα (Ἰωαν. ι, 1). Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός (Ἰωαν. ι, 11). Ἐγώ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή (Ἰωαν. ιε, 1). Ἀλλὰ τίς δὲν βλέπει, πλὴν τοῦ ἀρθρογράφου καμμύοντος τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν, ὅτι ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις οὐχὶ τὸ ῥῆμά ἐστι, ἀλλὰ τὰ οὐσιαστικὰ αἱ βόες, οἱ στάχυες, οἱ ἀστέρες, αἱ λυχνίαι κ.τ.λ. ἐξηγοῦνται μεταφορικῶς, τὸ δὲ ἐστι μένει ἐν τῇ συνδετικῇ σημασίᾳ, ὡς παρετήρησαν οἱ ἑρμηνευταὶ τῆς τε Π. καὶ τῆς Κ. Διαθήκης (πρβλ. Δελιτσχ. ἔνθα ἀνωτέρω. Γεσεν. Θησαυρ. κριτ. καὶ φιλολ. τῆς Ἑβρ. καὶ Χαλδ. γλώσσης. Ἑρμ. Χρυσ. εἰς τὰ οἰκεῖα χωρία Ζυγαδ. Θεοφυλ. Οἰκουμ. κ.τ.λ.) ; Τὸ δὲ πρὸς Γαλάτας χωρίον ῥητῶς λέγει, ὅτι αἱ δύο γυναῖκες τοῦ Ἀβραὰμ πρέπει ν'ἀλληγορῶνται· «ἅτινά ἐστιν ἀλληγορούμενα» (δ'. 24)· ὅπερ ὑποστηρίζει τὴν γνώμην μας ὅτι τὰ οὐσιαστικὰ πρέπει νὰ ἐξηγῶνται μεταφορικῶς καὶ οὐχὶ τὸ ἐστί· τὸ δὲ ἐστιν ἀλληγορούμενα εἶνε περίφρασις ἀντὶ τοῦ ἀλληγοροῦν·αι.

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε εἰρημένων καταφαίνεται, ὅτι τὸ ἐστὶ οὐδαμῶς οὐδέποτε οὔτε ἐν τοῖς θύραθεν οὔτε ἐν τῇ Π. οὔτε ἐν τῇ Κ. Δ. ἔχει τὴν σημασίαν μιᾶς τῶν ἀνωτέρω λέξεων. Οὕτως ἡ φράσις «τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου» καὶ «τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου» δέον νὰ ἐξηγῆται κατὰ γράμμα. Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης μας ἐπιπροσθέτοντες καὶ ἄλλας μεταφέρομεν ἐκ τοῦ πονηματίου μας τὰς μαρτυρίας, ἃς ὁ φίλος μας σκοπίμως παρέλειψε· α) Κατὰ γράμμα ἐνόησαν οἱ Εὐαγγελισταί, ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει εἰς ἐκ τῶν Εὐαγγελιστῶν θὰ μᾶς ἐξήγει τὴν μεταφοράν, πολὺ δὲ περισσότερον ὁ Ἰωάννης ὡς ἐκ τοῦ συμπληρωματικοῦ χαρακτῆρος, ἐνῷ πάντες τὴν αὐτὴν φράσιν ἐπαναλαμβάνουν, ὡς καὶ ἀνωτέρω παρετηρήσαμεν, ὅπερ δεικνύει ὅτι κατὰ γράμμα δέον νὰ ἐξηγῆται τὸ χωρίον. β) Οὕτως ἐξέλαβον οἱ Ἰουδαῖοι, πρὸς οὓς ἐλάλει ὁ Ἰησοῦς· ἐντεῦθεν ἡ ἀμφισβήτησις καὶ ὁ διασταγμὸς αὐτῶν λεγόντων «πῶς δύναταί οὗτος δοῦναι τὴν σάρκα φαγεῖν;» (Ἰωαν. ϛ, 52). γ) Βλέπων ὁ Ἰησοῦς ὅτι οἱ λόγοι αὐτοῦ ἐλήφθησαν κατὰ γράμμα ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, διὸ καὶ ἐγόγγυζον, καὶ ἐπιμένων εἰς τὴν κατὰ γράμμα ἐκδοχὴν αὐτῶν, δὲν ἀποκρούει, οὐδὲ διορθοῖ τὴν ἐκδοχὴν ταύτην, ὡς συνήθως ἔπραττεν, ὅταν παρενοοῦντο οἱ λόγοι αὐτοῦ, ἐκφράζων τὴν ἰδέαν αὐτοῦ σαφέστερον (Ἰωαν. ϛ, 56 —

68 ις, 16—20 γ, 3—4 δ, 32—35 η, 21—25. 32—36 ια, 11—16. Ματθ. θ, 3—6 ις, 6—15)· ἀλλὰ τοὐναντίον ἐπιμένει εἰς τὴν κατὰ γράμμα ἐκδοχὴν τῶν λόγων αὐτοῦ, ἑπτάκις ἐπαναλαμβάνων τὸ τρώγειν τὴν σάρκα καὶ τετράκις τὸ πίνειν τὸ αἷμα ('Ιωαν. ς, 51—65'. δ) 'Ο Σωτήρ, ἐξακολουθῶν τὸν λόγον αὐτοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, μετὰ πλείονος ἰσχύος καὶ ἐμφαντικότητος ἄρχεται διὰ τοῦ «ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίητε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς... Ἡ γὰρ σάρξ μου ἀληθῶς ἐστι βρῶσις, τὸ δὲ αἷμά μου ἀληθῶς ἐστι πόσις ('Ιωαν. ς, 53—56), ἕνθα τὸ ἀμὴν καὶ τὸ ἀληθῶς δὶς ἐπαναλαμβανόμενα δεικνύουσιν ὅτι ὁ 'Ιησοῦς ἐπιμένει εἰς ὅσα εἶπε. ε) Κατὰ γράμμα ἐξέλαβον καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ ἐντεῦθεν ἐγόγγυζον λέγοντες ἀσκληρός ἐστιν ὁ λόγος οὗτος, τίς δύναται ἀκούειν» ('Ιωαν. ς, 20)· καὶ ἐκ τούτου οἱ πλεῖστοι ἀπεχώρησαν. ς) 'Ενῷ ἡ κατὰ γράμμα ἐκδοχὴ τῶν λόγων αὐτοῦ ἐπιφέρει τὸν χωρισμὸν πολλῶν ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ ἐν τοιαύτῃ κρισίμῳ περιστάσει εὑρισκόμενος ὁ 'Ιησοῦς οὐ μόνον δὲν ὑποχωρεῖ, οἰκονομικῶς τοὐλάχιστον, ἀλλὰ τοὐναντίον ἐπιμένει εἰς τὴν κατὰ γράμμα ἔννοιαν. Θέλων δὲ νὰ πείσῃ περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς κοινωνίας τῆς ἑαυτοῦ σαρκὸς καὶ τοῦ αἵματος ἐπιφέρει ἕτερον θαῦμα, τὸ τῆς προσεχοῦς αὐτοῦ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀναβάσεως. Ὅτι δὲ ἐπιμενόντων τῶν μαθητῶν ἐν τῇ σκληροκαρδίᾳ αὐτῶν, οὐδόλως κάμπτεται ὁ 'Ιησοῦς, ἀλλὰ στρέφων πρὸς τοὺς δώδεκα λέγει αὐτοῖς στωϊκώτατα μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν» ('Ιωαν. ς, 67); Ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι, ἂν θέλωσι καὶ οὗτοι ν' ἀποχωρήσωσιν, οὐδὲν ἔχει ν'ἀφαιρέσῃ ἐξ ὅσων εἶπε. ζ) Κατὰ γράμμα ἐξέλαβε καὶ ὁ 'Απόστολος τῶν ἐθνῶν ἅγιος Παῦλος, ὡς τοῦτο καθίσταται φανερὸν ἐν δυσὶ χωρίοις, ὅπου ἐν μὲν τῷ πρώτῳ τοὺς μετέχοντας τοῦ ποτηρίου τῆς εὐλογίας καὶ τοῦ ἄρτου θεωρεῖ κοινωνοὺς τοῦ *σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου*, ἐντεῦθεν καὶ κατακρίνει αὐτοὺς, λέγων οὐ δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν καὶ ποτήριον δαιμονίων, οὐ δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν καὶ τραπέζης δαιμονίων (α Κορ. ε, 16—22)· ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ ὅπου ἀφηγούμενος τὴν σύστασιν τοῦ μυστηρίου τῆς θείας εὐχαριστίας μεταχειρίζεται τοὺς αὐτοὺς ὅρους κατὰ τὴν αὐτὴν γραμματικὴν ἔννοιαν, ὡς καὶ οἱ Εὐαγγελισταί· καὶ παρακατιὼν ἐπιπροστίθησιν ὰὸ *ἀναξίως ἐσθίων* καὶ πίνων εἰς κρῖμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει μὴ διακρίνων τὸ *σῶμα τοῦ Κυρίου*» (α Κορ. ια, 29). Καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν λέγει ὰὸς ἂν ἐσθίῃ τὸν ἄρτον τοῦτον ἢ πίνῃ τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου *ἀναξίως* ἔνοχος ἔσται τοῦ *σώματος καὶ αἵματος τοῦ Κυρίου*» (α Κορ. ια, 27). Καὶ διὰ τοῦτο συμβουλεύει λέγων «δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτὸν καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω» (α Κορ. ια, 28). Μάλιστα δὲ τὴν ἀσθένειαν καὶ τὸν αἰφνίδιον θάνατον ἀποδίδει εἰς τὴν ἀναξίως μετάληψιν· «διὰ τοῦτο πολλοὶ ἀσθενεῖς ἐν ὑμῖν καὶ ἄρρωστοι καὶ κοιμῶνται ἱκανοί» (α Κορ. ια, 30).

Τὰ χωρία ταῦτα πρέπει νὰ σημειωθῶσι καὶ νὰ μελετηθῶσι καλῶς ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων, καθ' ὅτι ἐν τοῖς χωρίοις τούτοις ρητῶς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅτι ὁ ἄρτος εἶνε σῶμα Χριστοῦ καὶ τὸ ποτήριον εἶνε αἷμα Χριστοῦ· ἄλλως ὁ ἀναξίως ἐσθίων τὸν ἄρτον καὶ πίνων τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου δὲν θὰ ἦτο ἔνοχος τοῦ *σώματος* καὶ *αἵματος τοῦ Κυρίου*, οὔτε εἰς κρῖμα ἑαυτῷ θὰ ἤσθιε καὶ ἔπινεν, ἂτε μεταλαμβάνων, κατὰ τοὺς διαμαρτυρομένους, ἁπλοῦ ἄρτου καὶ οἴνου, οὔτε θὰ συνεβούλευεν ὅπως ὁ μέλλων νὰ μεταλάβῃ δοκιμάσῃ ἑαυτόν. Εἶνε δὲ τόσον σαφὲς τὸ χωρίον, ὥστε μόνον ἁπλοῦν βλέμμα χρειάζεται, οὔτε ἑρμηνείας χρήζει, οὔτε παρεξηγήσεις ἐπιδέχεται, διόπερ καὶ οἱ ἀντίπαλοι ἡμῶν κλείουσι τὰ βλέμματα αὐτῶν, ἵνα μὴ βλέπωσι καὶ ἐννοήσωσι καὶ ἰαθῶσι καὶ ἐπιστρέψωσιν ἐκ τῆς πλάνης αὐτῶν ('Ησ. ς, 9. Ματθ. ιγ, 15. Μαρκ. δ, 12—16. 'Ιωαν. ιβ, 40). ('Ακολουθεῖ).

'Ιερόδ. ΝΕΟΦΥΤΟΣ ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ
ΥΠΟ ΕΠΟΨΙΝ ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΝ, ΥΓΙΕΙΝΗΝ ΤΕ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΝ

(*Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου*).

Ἡ προσευχὴ ὡς πανάκεια τῶν ψυχικῶν παθῶν καὶ σωματικῶν νοσημάτων

Τὸ πάθος. Εἰς τί συνίσταται καὶ πόθεν προέρχεται τὸ ψυχικὸν πάθος; Κατὰ τὸν ἅγιον 'Ιωάννην τῆς Κλίμακος πάθος ψυχικὸν εἶνε ἡ ἄνευ ἀφορμῆς καὶ αὐτόματος ὁρμὴ εἰς τὸν πονηρὸν λογισμὸν ἁμαρτίας τινός, προερχομένη ἐκ τῆς ἕξεως. Τὸ δὲ πάθος τοῦτο, λέγει, ἡ θεραπεύεται διὰ πολυχρονίου καὶ ἰσορρόπου μετανοίας ἢ καθυποβάλλεται εἰς τὴν μέλλουσαν Κρίσιν.

Ἐὰν ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος καὶ αἱ λοιπαὶ περιστάσεις ἐπιτρέπουσιν, ἡ ἐμπαθὴς ψυχὴ εἶνε ἑτοίμη καὶ εἰς τὴν διάπραξιν τῆς ἁμαρτίας, ἧς τὸ πάθος φέρει. Ὥστε τὸ πάθος εἶνε ὁ ὕπατος βαθμὸς τῆς δεινότητος τοῦ ψυχικοῦ νοσήματος.

Ἡ αἰχμαλωσία. Ὁ δὲ ἀμέσως κατώτερος βαθμὸς εἶνε ἡ αἰχμαλωσία, ἥτις συνίσταται κατὰ τὸν αὐτὸν εἰς μίαν ἀκούσιον καὶ βιαίαν κλίσιν εἰς τὸν πονηρὸν λογισμόν, ἅμα δοθῇ οἱαδήποτε ἀφορμή, ἐν ᾧ ἐν τῷ πάθει ἡ ψυχὴ φέρεται εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἄνευ ἀφορμῆς.

Ἡ συγκατάθεσις. Ὁ δὲ ἀμέσως κατώτερος βαθμὸς τῆς αἰχμαλωσίας εἶνε ἡ συγκατάθεσις, ἥτις εἶνε ἡ ἕνδοσις καὶ κατάνευσις τοῦ νοῦ εἰς τὸν πονηρὸν λογισμὸν τῆς ἁμαρτίας· καταφέρεται δὲ ἡ ψυχὴ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον ἐκ τῆς πάλης.

Ἡ πάλη. Κατὰ τὸν 'Απόστολον Παῦλον «Ἡ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος (ἐν ᾧ ἐχρισθημεν), καὶ τὸ πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκός». Τῇ ψυχῇ δὲ καὶ μάλιστα τῷ νῷ ἀπόκειται ἡ συγκατάθεσις εἰς μίαν τῶν ἀντιθέτων τούτων ἐπιθυμιῶν, δηλ. ἡ ἐκλογὴ καὶ προτίμησις μιᾶς ἐξ αὐτῶν. Μεταβαίνει δὲ ἡ ψυχὴ εἰς τὴν βαθμίδα τῆς πάλης ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ πονηροῦ λογισμοῦ.

Ἡ προσβολή. Κατὰ τὸν Μ. Βασίλειον ἡ προσβολὴ τῶν πονηρῶν λογισμῶν προέρχεται ἢ ἀπὸ ἀργίας, ἥτις ἐπιτιμᾶται, ἢ ἐξ ἐπιβουλῆς τοῦ διαβόλου, ὅπερ ὡς ἀνεύθυνον εἶναι καὶ ἀνεπιτίμητον.

Ὁ συνδυασμός. Ὁ δὲ συνδυασμὸς εἶνε ἡ παραδοχὴ τοῦ πονηροῦ λογισμοῦ, ὑποβαλλομένου ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἡ μετ' αὐτοῦ μελέτη καὶ ὁμιλία, ἥτις ὡς προαιρετικὴ ἐπιτιμᾶται διὰ τοῦ γ' Κανόνος 'Ιωάννου τοῦ Νηστευτοῦ «Ὁ συνδυασμὸς μετανοίαις ἀποπλύνεται δώδεκα».

Ἡ προσβολή. Κατὰ τὸν αὐτὸν εἶνε ἀνεπιτίμητος. Κανὼν 6', «Ἡ διὰ τῶν πονηρῶν λογισμῶν προσβολὴ τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὴν καρδίαν ὡς ἁμαρτία μήπω ἀπειργασμένη καὶ ἀνεπιτίμητος τὸ παράπαν».

Ἄμωμα διὰ τῆς προσευχῆς. Ἅμα τῇ προσβολῇ τοῦ πονηροῦ λογισμοῦ οἱασδήποτε ἁμαρτίας, ἀντὶ τοῦ συνδυασμοῦ καὶ τρόπον τινὰ συνομιλίας μετ' αὐτοῦ, ὀφείλομεν τοὐναντίον νὰ ἀποκρούσωμεν τὰς προτάσεις τοῦ ἀντιδίκου ἡμῶν διαβόλου καὶ τὰ βέλη διὰ τοῦ ὅπλου τῆς προσευχῆς, ἀπαγγέλλοντες εὐχὰς συντόμους, οἷαι «Κύριε ἐλέησον», «Χριστὲ ἐλέησον», «Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς», καὶ ἐπαναλαμβάνοντες αὐτὰς μέχρις οὗ παύσῃ ὁ πονηρὸς λογισμός, καὶ τότε εὐθὺς πρέπει νὰ ἐνασχοληθῶμεν εἴς τινα ἐργασίαν σωματικὴν ἢ διανοητικὴν εἴτε μελέτην θρησκευτικῶν βιβλίων.

Ὅστις λοιπὸν καταπολεμεῖ τὴν προσβολὴν τῶν πονηρῶν λογισμῶν διὰ τῆς ἐκτάκτου προσευχῆς, οὗτος κατὰ τὸν ἅγιον 'Ιωάννην τῆς Κλίμακος ἀπονεκροῖ καὶ τοὺς λοιποὺς βλαστοὺς τῆς ἁμαρτίας, δηλ. τὸν Συνδυασμόν, τὴν Πάλην, Συγκατάθεσιν, Πρᾶξιν, Αἰχμαλωσίαν καὶ Πάθος.

Παραρριπισμὸς δὲ εἶνε κατὰ τὸν αὐτὸν συγγραφέα τῆς Κλίμακος ἡ αἰφνίδιος παραδρομὴ τῶν ἐν λόγῳ περιόδων καὶ ταχεῖα διάπραξις τῆς ἁμαρτίας, ἀφορμῆς δοθείσης εἴτε ἀπὸ ἁπλῆν θεωρίαν ἑνὸς ὑποκειμένου, εἴτε ἀκράσιον ᾄσματός τινος ἐρωτικοῦ ἢ καὶ ἀφὴν τῆς χειρὸς κτλ.

Καὶ αὗται μὲν εἶνε αἱ περίοδοι τῆς μοιχείας, πορνείας, αἵτινες ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἁμαρτιῶν, φόνου, κλοπῆς, ψευδομαρτυρίας, ὄρκου, βλασφημίας κλπ.

(ἀκολουθεῖ) Γ. ΕΥΓΕΝΙΔΗΣ
'Ιατρὸς καὶ 'Εφέτης

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΥΠΟ

ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Κείμενον.

«Καὶ προσκαλεῖται τοὺς δώδεκα, καὶ ἤρξατο αὐτοὺς ἀποστέλλειν δύο δύο, καὶ ἐδίδου αὐτοῖς ἐξουσίαν τῶν πνευμάτων τῶν ἀκαθάρτων, καὶ παρήγγειλεν αὐτοῖς, ἵνα μηδὲν αἴρωσιν εἰς ὁδὸν εἰμὴ ῥάβδον μόνον, μὴ πήραν, μὴ ἄρτον, μὴ εἰς τὴν ζώνην χαλκόν, ἀλλ' ὑποδεδεμένους σανδάλια, καὶ μὴ ἐνδεδῦσθαι δύο χιτῶνας. Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· ὅπου ἐὰν εἰσέλθητε εἰς οἰκίαν, ἐκεῖ μένετε ἕως ἂν ἐξέλθητε ἐκεῖθεν· καὶ ὅσοι ἐὰν μὴ δέξωνται ὑμᾶς μηδὲ ἀκούσωσιν ὑμῶν, ἐκπορευόμενοι ἐκεῖθεν ἐκτινάξατε τὸν χοῦν τὸν ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὑμῶν εἰς μαρτύριον αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔσται Σοδόμοις ἢ Γομόρροις ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ. Καὶ ἐξελθόντες ἐκήρυσσον ἵνα μετανοήσωσι, καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐξέβαλλον, καὶ ἤλειφον ἐλαίῳ πολλοὺς ἀρρώστους καὶ ἐθεράπευον». (Στίχ. 7—13).

Ἑρμηνεία σύντομος.

Καὶ προσκαλέσας τοὺς δώδεκα μαθητὰς καὶ ἀποστόλους του, ἔκαμεν ἀρχὴν νὰ τοὺς ἀποστέλλῃ εἰς διαφόρους πόλεις καὶ χωρία ἀνὰ δύο. Τοῖς ἔδωκε δὲ ἐξουσίαν καὶ δύναμιν νὰ ἐκβάλλωσι τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα θεραπεύοντες οὕτω τοὺς κατεχομένους ὑπ' αὐτῶν. Καὶ θέλων νὰ εἶνε ἐλεύθεροι ἀπὸ ὑλικὰ βάρη καὶ γνωρίζων ὅτι οἱ δεχόμενοι τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου θὰ παρεῖχον εἰς τοὺς μαθητάς του τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ὀλιγαρκῆ συντήρησιν των, παρήγγειλεν εἰς αὐτοὺς τίποτε νὰ μὴ λαμβάνουν μαζί των κατὰ τὰς περιοδείας των παρὰ μόνον τὴν ἀδιαπορικὴν των ῥάβδον τὴν ἐνθυμίζουσαν ὅτι ἔργον των δὲν ἦτο τὸ νὰ κάθωνται καὶ ἀναπαύωνται, ἀλλὰ νὰ περιέρχωνται ἐκτελοῦντες ἀκαταπαύστως τὴν φωτιστικὴν καὶ σωστικὴν ἀποστολήν των· οὔτε δὲ δισάκιον, οὔτε ἄρτον νὰ φέρωσιν, οὔτε νομίσματα διόλου οἱαδήποτε, ἔστω καὶ χάλκινα· ἐπέτρεψεν ὅμως νὰ φέρωσι κατὰ τὰς εὐαγγελικὰς ταύτας περιοδείας των σανδάλια, ἐλαφρὰ δῆλα δὴ ὑποδήματα, τὰ ὁποῖα περιεδένοντο εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ ποδὸς μὲ λωρίδας· τοῖς ἀπηγόρευσε δὲ τὸ νὰ ἔχουν μαζί των δύο χιτῶνας, διὰ νὰ εἶνε εἰς ὅλα τύπος ἄκρας λιτότητος καὶ νὰ ἀκούωνται ἄνευ γογγυσμοῦ ὑπὸ τῶν πτωχῶν, ὅταν θὰ ἐκήρυττον πρὸς αὐτοὺς νὰ ἐγκαρτερῶσι καὶ νὰ μὴ φλογίζωντοι ὑπὸ τοῦ πόθου τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν. Ἤθελε δὲ ἅμα ὁ Χριστὸς νὰ ὑποδείξῃ μὲ τὰς παραγγελίας ταύτας, ὅτι οἱ ἀφοσιούμενοι εἰς τὸ μέγα ἔργον του καὶ στρατευόμενοι ὑπὸ τὴν σημαίαν του πρέπει νὰ εἶνε παρεσκευασμένοι πρὸς πᾶσαν στέρησιν καὶ θυσίαν. Καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς· ὅταν μεταβαίνητε εἰς πόλιν τινὰ ἢ χωρίον, εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς φιλοξενήσουν, εἰς αὐτὴν νὰ μένετε μέχρι τῆς ἀναχωρήσεώς σας· ἀφ' ἑνὸς μὲν διότι ὀφείλετε νὰ τιμᾶτε τὸν οἶκον, ὁ ὁποῖος σας ἐδέχθη, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ μὴ δίδητε ἀφορμὴν νὰ ὑποπτεύῃ ὁ κόσμος ὅτι δυσηρεστήθητε μὲ τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ ἢ ὅτι θέλετε νὰ εὕρητε περισσοτέρας περιποιήσεις εἰς οἰκίαν ἄλλην. Καὶ εἰς ὅσας πόλεις ἢ χωρία δὲν σας δεχθῶσι μηδὲ θελήσωσι νὰ σας ἀκούσωσιν, ὅταν ἀναχωρῆτε ἀπ' ἐκεῖ, ἐκτινάξατε τὴν κόνιν ἀπὸ τοὺς πόδας σας πρὸς διαμαρτύρησιν ἐναντίον των ὅτι τίποτε τὸ ὀφειλόμενον καὶ χρήσιμον δὲν ἔδωκαν εἰς σᾶς τοὺς ἀπεσταλμέ-

νους μου πρὸς σωτηρίαν των, καὶ πρὸς ἔνδειξιν ὅτι ὁμοίως θά τους ἀπορρίψω καὶ ἐγὼ ὡς ἄχρηστον κονιορτὸν ἀπὸ τὴν βασιλείαν μου. Ἀληθινὰ σᾶς λέγω ὅτι περισσοτέραν ἀνεκτικότητα καὶ ἐπιείκειαν θά εὕρωσιν οἱ κάτοικοι τῶν Σοδόμων καὶ τῶν Γομόρρων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως παρὰ οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ἐκείνης, οἱ ὁποῖοι ἐχθρευόμενοι τὸ ἔργον μου ἀποδεικνύουσιν ὅτι εἶνε εἰς πλήρη βῆξιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀπέβαλον πᾶσαν δικαιοσύνην καὶ πᾶσαν ἠθικὴν συναίσθησιν.

Μετὰ τὰς παραγγελίας ταύτας καὶ τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ, ἐξελθόντες ἀνὰ δύο οἱ δώδεκα μαθηταὶ ἀπὸ τὴν Καπερναούμ, ἐκήρυσσον τὸ Εὐαγγέλιον ὅπου ἂν μετέβαινον καὶ προέτρεπον τοὺς ἀνθρώπους νὰ μετανοήσωσι. Καὶ πολλοὺς δὲ δαιμονιζομένους ἐθεράπευον καὶ ἄλλους πολλοὺς ἀρρώστους ἰάτρευον προσευχόμενοι καὶ ἀλείφοντες αὐτοὺς μὲ ἔλαιον, σύμβολον τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΓΓΑΣΤΡΙΜΥΘΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Ἐρώτησις.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ ἐν Α', Βασιλειῶν 28 κεφαλαίῳ ἀναφερομένη ἐγγαστρίμυθος ἀνεβίβασεν ἐκ νεκρῶν τὸν Σαμουὴλ ἐνώπιον τοῦ Σαούλ;

Ἀπόκρισις.

Τινὲς μέν, λέγουσιν ὅτι, ἀληθῶς ἀνεβίβασε τὸν Σαμουήλ. Τινὲς δέ, ἀπορρίπτοντες τὴν γνώμην ταύτην, εἶπον ὅτι λαοπλάνος τις δαίμων ἔδειξε τὸ σχῆμα τοῦ Σαμουήλ, καὶ δι' αὐτοῦ ὡμίλησεν ὅσα πολλάκις εἶχεν ἀκούσει ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Σαμουὴλ ἔτι ζῶντος. Ἐγὼ δὲ φρονῶ ὅτι, ἡ μὲν πρώτη ἰδέα εἶνε καθ' ὁλοκληρίαν ἀνευλαβής, διότι ποτὲ δὲν δύναμαι νὰ πεισθῶ ὅτι, διὰ νεκρομαντειῶν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀναβιβασθῇ ὁποια δήποτε ἀνθρώπου ψυχή, καὶ μάλιστα τοιούτου σημαντικοῦ Προφήτου, ὁποῖος ἦτον ὁ Σαμουήλ. Μέγιστος βαθμὸς δυσσεβείας ἀπαιτεῖται, διὰ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι, αἱ ἐγγαστρίμυθοι (αἱ γυναῖκες δηλ. αἱ ἔχουσαι πνεῦμα μαντείας) ἔχουν τοσαύτην δύναμιν ν' ἀναβιβάσουν ἐκ τοῦ Ἅδου ψυχὰς τῶν τεθνεώτων καὶ μάλιστα Ἁγίων.

Ἡ δὲ δευτέρα εἶνε ἀποτέλεσμα ἀγνοίας μᾶλλον ἢ δυσσεβείας. Διότι, μὴ παραδεχθέντες τὴν πρώτην ἀνόσιον γνώμην, ἐξέλαβον τὴν σχετικὴν ἀληθῆ πρόρρησιν ὡς ψευδῆ, καὶ ἕνεκα τούτου τὴν ἀπέδωκαν εἰς τοὺς δαίμονας, τοὺς διδασκάλους καὶ πρωτουργοὺς τοῦ ψεύδους. Ἰδοὺ ἡ ἐν λόγῳ πρόρρησις: αὔριον σὲ καὶ Ἰωνάθαν τὸν υἱόν σου καὶ τὸ στράτευμα Ἰσραὴλ θὰ παραδώσῃ ὁ Κύριος εἰς χεῖρας ἀλλοφύλων (Α'. Βασιλ. 28, 19), τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενον κατὰ γράμμα ἐξεπληρώθη καὶ ἀκριβέστατα ἐντὸς 24 ὡρῶν ὡς γίνεται δῆλον ἐκ τῆς Βίβλου τῶν Παραλειπομένων λεγούσης οὕτω «Καὶ ἀπέθανε Σαοὺλ ἐν ταῖς ἀνομίαις αὐτοῦ, αἷς ἠνόμησε τῷ Κυρίῳ, διότι οὐκ ἐφύλαξε τὸν λόγον αὐτοῦ, διὰ τὸ ἐπερωτῆσαι Σαοὺλ ἐν τῇ ἐγγαστριμύθῳ τοῦ ἐκζητῆσαι, καὶ ἀπεκρίνατο αὐτῷ ὁ Σαμουὴλ ὁ προφήτης, καὶ οὐκ ἐξεζήτησε τὸν Κύριον Σαούλ, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτόν, καθότι οὐκ ἠρώτησεν ἐν Κυρίῳ, καὶ ἐπέστρεψε τὴν βασιλείαν τῷ Δαβὶδ υἱῷ Ἰεσσαὶ (Α' 10, 13—14).

Εἶνε λοιπὸν φανερὸν ἐντεῦθεν, ὅτι αὐτὸς ὁ Θεὸς σχηματίσας ὡς ἠθέλησε τὸ εἶδος τοῦ Σαμουὴλ . ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν, ἥτις δὲν ἦτο ἔργον τῆς ἐγγαστριμύθου, οὔτε τοῦ λαοπλάνου δαίμονος, ἀλλ' ἀμέσως τοῦ Θεοῦ δυναμένου πολλάκις καὶ διὰ τῶν ἐναντίων νὰ ἐκφέρῃ ὁποιανδήποτε ἀπόφασιν, διότι ὁ ἴδιος ἀποφαίνεται ὅτι «καὶ ἂν ἀποταθῇς πρὸς τὸν ψευδοπροφήτην, ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω τὴν πρέπουσαν ἀπάντησιν.» καθὼς π. χάριν διὰ τοῦ δυσσεβοῦς μάντεως Βαλαὰμ ηὐλόγησε τὸν λαόν, καὶ προεφήτευσε τὰ μέλλοντα (ἀριθμ. 24, 4—8), ὄχι βεβαίως τοῦ μιαροῦ πνεύματος ὁμιλήσαντος, ἀλλὰ τοῦ θείου πνεύματος ἐνεργήσαντος.

Ἐπειδὴ δὲ τὴν πρόρρησιν ταύτην μερικοὶ ἐνόμισαν ψευδῆ, διὰ τοῦτο ἀναγκαῖον κρίνω καὶ περὶ τούτου ὀλίγα τινὰ νὰ εἴπω. Κατὰ τὴν ἀφήγησιν τοῦ ἱεροῦ συγγραφέως, συναθροίζουσιν οἱ ἀλλόφυλοι κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας στρατόν, καὶ ἐρχόμενοι στρατοπεδεύουσιν εἰς Σουνὴμ καὶ συναθροίζει ὁ Σαοὺλ πάντα τὸν Ἰσραήλ, καὶ στρατοπεδεύουσιν εἰς Γελβουέ. Καὶ ἰδὼν ὁ Σαοὺλ τὸ στρατόπεδον τῶν ἀντιπάλων ἐφοβήθη πολύ, καὶ ἠρώτησε τὸν Κύριον περὶ τοῦ πρακτέου, ἀλλ' ὁ Κύριος ἀπέφυγε νὰ τῷ ἀπαντήσῃ οὔτε δι' ἐνυπνίου, οὔτε διὰ τοῦ Οὐρήμ, οὔτε διὰ τῶν Προφητῶν. Τότε εἶπεν ὁ Σαοὺλ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ, ζητήσατέ μοι γυναῖκα ἐγγαστρίμυθον. Ἐπιτυχὼν δὲ τοιαύτην κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του, καὶ λαβὼν παρ' αὐτῆς τὴν λυπηρὰν περὶ τῆς καταστροφῆς του εἴδησιν, καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔμεινε παρὰ τῇ ἐγγαστριμύθῳ, μὴ ἔχων οὔτε ὄρεξιν νὰ φάγῃ, καὶ τὴν νύκτα ἀμέσως ἀνεχώρησε πρὸς τὸ ἑαυτοῦ στράτευμα, τὸ δὲ πρωΐ, ἅμα ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, συνεκροτήθη ὁ πόλεμος. Ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ πράγματι ἐφονεύθησαν ὁ Σαοὺλ καὶ οἱ υἱοί του, ἐνίκησαν δὲ οἱ Φιλισταῖοι.

Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἐξάγεται ὅτι, ἐνῷ οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Φιλισταῖοι ἐστρατοπέδευον, τότε ἐζήτησε τὴν ἐγγαστρίμυθον ὁ Σαούλ, διότι εἶδε τὸν πολυάριθμον στρατὸν τῶν ἐχθρῶν καὶ ἐφοβήθη. Ἀληθὴς ἄρα ἦτο ἡ πρόρρησις καὶ παραδώσει Κύριος τὸν Ἰσραὴλ μετὰ σοῦ εἰς χεῖρας ἀλλοφύλων, καὶ αὔριον σὺ καὶ οἱ υἱοί σου μετὰ σοῦ πεσοῦνται, καὶ τὴν παρεμβολὴν Ἰσραὴλ δώσει Κύριος εἰς χεῖρας ἀλλοφύλων (Α' Βασιλ. 28. 19), διότι ἐκ τούτων οὐδὲν εἶχε προείπει ὁ Σαμουὴλ ἐν τῇ πρώτῃ προρρήσει του (Δ' τόμ. 15, 28), περιορισθεὶς μόνον εἰς τὸ νὰ προλέγῃ τὴν στέρησιν τῆς βασιλείας του, τὸν δὲ Ἰωνάθαν καθόλου δὲν εἶχεν ἀναφέρει, ἐνῷ, ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ προρρήσει, καὶ τοῦ Ἰωνάθαν καὶ τοῦ Σαοὺλ προεῖπε τὸν ὄλεθρον, καὶ τοῦ λαοῦ τὴν ἧτταν, καὶ τῶν ἀλλοφύλων τὴν νίκην. Ἀναντιρρήτως λοιπὸν ἀληθὴς ἡ πρόρρησις, διότι ἦτο θεία, οὐδὲ ἐκ μέρους τοῦ Σαμουὴλ προήρχετο, διότι ἐκείνη μὲν ἡ ἐγγαστρίμυθος ἀκριβῶς περιέγραψε τὸ ἐξωτερικὸν σχῆμα

τοῦ ὀφθέντος φαντάσματος, ὁ δὲ Σαοὺλ ἐκ τοῦ σχήματος συνεπέρανεν ὅτι ἦτο ὁ Σαμουήλ.

Ἡ δὲ γραφικὴ ἱστορία τὸ ὀφθὲν φάντασμα, Σαμουὴλ ὀνομάζει, διότι ὁ Σαοὺλ τοῦτον μετὰ πόθου πολλοῦ ἐζήτει, καὶ εἶχε σχηματίσει τὴν πεποίθησιν ὅτι πράγματι ὁ Σαμουὴλ ἦτο.

Καθὼς ἄλλοτε τοὺς ὀφθέντας εἰς τὸν Ἀβραὰμ Ἀγγέλους καὶ τὸν ἐκείνων Δεσπότην, ἄνδρας ὠνόμασεν ἡ Θεία Γραφή, ἐπειδὴ ὡς ἄνδρας ἐκλαβὼν τοῦς παρέθηκε τράπεζαν ὁ Πατριάρχης, τοιουτοτρόπως καὶ ἐνταῦθα τὸν ὀφθέντα ἐν σχήματι τοῦ Σαμουὴλ εἴτε Ἄγγελον, εἴτε φάντασμα, ἐπειδὴ παρουσίαζε τὸ σχῆμα τοῦ Σαμουήλ, ὠνόμασεν (ἡ Ἁγία Γραφὴ) Σαμουήλ, ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὅπως ὁ Σαοὺλ σταθερῶς καὶ μετὰ πεποιθήσεως ἀκούσας ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Σαμουὴλ τὴν περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀπόφασιν, μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἀποθάνῃ.

(Ἐκ τῶν ἐρωταποκρίσεων τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου τοῦ Σιναΐτου, Πατριάρχου Ἀντιοχείας, κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν ὑπὸ Νικοδήμου Ἁγιορείτου).

ΤΟ ΑΓΑΠΑΝ

Τὸ ν' ἀγαπᾷς, τέκνον μου, εἶνε τὸ νὰ ὑπακούῃς εἰς τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην κλῖσιν τῆς καρδίας σου, ἡ ὁποία σοῦ λέγει:

Πήγαινε πρὸς ὅσους σὲ ἀγαπῶσι, πρὸ πάντων πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὀνομάζεις πατέρα καὶ μητέρα.

Πήγαινε πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀνάγκην, οἱ ὁποῖοι ὑποφέρουν, οἱ ὁποῖοι κλαίουν·

Καὶ εἰπὲ πρὸς αὐτούς:

Εἶμαι ἰδικός σας.

Τὸ ν' ἀγαπᾷς, τέκνον μου, εἶνε τὸ νὰ ὑπηρετῇς ἐκείνους πρὸς τοὺς ὁποίους εἶπες, εἶμαι ἰδικός σας, νὰ τοὺς ὑπηρετῇς μὲ ὅλην σου τὴν δύναμιν, τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν.

Ἐκεῖνοι ἀγαπῶσιν, οἱ ὁποῖοι γίνονται χρήσιμοι πρὸς τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ζητοῦσιν ὡς εὐχαριστησίν των τὸ ν' ἀνακουφίσωσιν ἀπὸ ἕνα κόπον, τὸ νὰ συμμερισθῶσι, διὰ νὰ καταπραΰνωσι, μίαν θλῖψιν.

Καλὸν παιδίον! Δὲν εὑρίσκεις λοιπὸν ὅτι εἶνε ὡραῖον, πολὺ ὡραῖον τὸ ν' ἀγαπῶμεν τοὺς ἄλλους, καθὼς μᾶς τὸ διέταξεν ὁ Χριστός;

(Paillettes d'or).

ΠΟΙΚΙΛΑ

Κληθεῖσα ἡ Βουλὴ συνῆλθε τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸν τύπον. Διότι μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Β. Διατάγματος ἀνεβλήθησαν αἱ συνεδριάσεις της μέχρις οὗ τὸ προεδρεῖον βεβαιωθῇ ὅτι ὑπάρχει ἐν Ἀθήναις ἀριθμὸς Βουλευτῶν ἐπαρκὴς πρὸς συγκρότησιν ἀπαρτίας. Θὰ κάμῃ τίποτε ἀξιολογώτερον ἡ παροῦσα βουλευτικὴ Σύνοδος; Ἡμεῖς ἔχομεν ἐκπεφρασμένην τὴν γνώμην μας. Πολιτευόμενοι, μὴ ἐννοοῦντες ὅτι εἰς τίποτε δὲν χρησιμεύουν οἱ νόμοι χωρὶς τὸ καλὸν ἦθη, ὅτι δὲ οὐδέποτε ὁ ἥλιος ἐφώτισεν ἦθη καλὰ παρὰ μόνον ὅπου ἐλειτούργησεν ὁ παράγων τῆς εὐσεβείας, ὄχι μόνον εἶνε ἀνίκανοι νὰ μεγαλουργήσουν, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἄξιοι μηδὲ νὰ συντηρήσουν.

— Τὴν πρώτην βουλευτικὴν συνάντησιν συνώδευσεν ἁγιασμὸς γενόμενος ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Βουλευτηρίου ὑπὸ τοῦ Σ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν. Δυστυχῶς; κυβερνῶνται καὶ βουλευταὶ παρίστανται μὲν εἰς τὸν ἁγιασμόν, ἀλλὰ μὲ πᾶσαν προσοχὴν νὰ μὴ μετάσχουν ἀπὸ ἁγιωσύνην.

— Δὲν ἔχει ὅρια τῶν Ἄγγλων ἡ χαρά, ἐπειδὴ τὸ ὑπερωκεάνειον ἀτμόπλοιόν των Λουζιτανία ἐκέρδησε τὰ σκῆπτρα τῆς ταχύτητος, τὰ ὁποῖα ἕως τώρα κατεῖχεν ἀτμόπλοιον Γερμανικόν. Καὶ θέλοντες νὰ ὑπερβάλλωσιν ἑαυτοὺς οἱ ὑπερήφανοι Βρεττανοὶ καθεῖλκυσαν τώρα ἕτερον ἀτμόπλοιον τὴν Μαυριτανίαν, περὶ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι θὰ ὑπερβάλῃ καὶ τῆς Λουζιτανίας τὴν ταχύτητα. Φαίνεται ὅτι οἱ Ἄγγλοι, μὲ τὴν βλέψυχον ἀφοσίωσίν των εἰς τὸ νὰ δημιουργήσουν μεγαλυτέρας ταχύτητας ἀτμοπλοίων, δὲν ἐκατάλαβαν, ὅτι ἔπαθαν τρομερὰν καθυστέρησιν εἰς τὰ αἰσθήματα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐντροπῆς. Αἱ πρὸς τοὺς Βουλγάρους παθολογικαὶ συμπάθειαί των μαρτυροῦσιν ὅτι οἱ Ἄγγλοι πολιτευόμενοι, ἱεράρχαι καὶ δημοσιογράφοι ἔκαμαν **ὄπισθεν ὁλοταχῶς** πρὸς τὰ τέλματα τῆς βαρβαρότητος καὶ τῆς ἐλλείψεως αἰδοῦς.

— Ὁ Βασιλεὺς τοῦ Βελγίου, καλούμενος ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἀπὸ τὸν λαόν του νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, συνεμορφώθη μόνον κατόπιν ἀπειλῆς· μετὰ ἀστραπιαίαν δὲ διαμονὴν ἐπανῆλθε καὶ πάλιν εἰς Παρισίους, ὅπουν τὸν ἑλκύουν ὀργασμοὶ νεανικοί. Εἶνε δὲ γέρων ὁ Λεοπόλδος, ἀλλὰ γέρων, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ νεάζῃ περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἐγγονούς του. Εἶνε γνωστὴ ἡ μαρτυρικὴ τύχη τῆς βασιλίσσης συζύγου του, τὴν ὁποίαν ἐθυσίασεν, ἐθυσίαζε δὲ καὶ κατὰ τὸ γῆρας του μεθύων ἀπὸ τὰ παρισινὰ θέλγητρα. Γνωστὸν ὅτι ὁ Μεγαλειότατος Λεοπόλδος εἶνε καὶ Μασόνος.

— Παρακαλοῦμεν νὰ προσέξουν εἰς μίαν ταπεινὴν ἐρώτησίν μας οἱ ἐν Ἑλλάδι Μασόνοι. Μᾶς λέγουν ὅτι ἡ Μασονία ζητεῖ τὴν βασιλείαν τῆς φιλανθρωπίας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ εὐγενεστάτου ἀνθρωπισμοῦ. Ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ἡ Ἀγγλία ἔχει ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἐδουάρδον, μέγαν τῆς Μασονίας διδάσκαλον καὶ βασιλέα κράτους, τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ κεντρικὴ ἑστία τοῦ μασονισμοῦ. Ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ Γαλλία, ἡ φίλη μας Γαλλία, μὲ Ὑπουργεῖον μασονικώτατον ὑπὸ πρωθυπουργὸν τὸν Κλεμανσώ, τὸν Γάλλον ἀρχιμασόνον. Οἱ κρατερώτατοι λοιπὸν οὗτοι ἡγέται τῶν μασονικῶν δυνάμεων, οἵτινες δεσπόζουσιν εἰς ἀμφοτέρας τὰς χώρας, ἀπὸ ποίαν φιλανθρωπίαν ἐμπνέονται εἰς τὴν πολιτικήν των, καὶ ἀπὸ ποίαν δικαιοσύνην, καὶ ἀπὸ ποῖον εὐγενέστατον ἀνθρωπισμόν; Ἡ μαρτυρία τῆς ἰδικῆς μας βάχεως δὲν εἶνε, νομίζομεν, τόσον εὐνοϊκή.

Δὲν φρονοῦν οἱ ἐν Ἑλλάδι Μασσόνοι ἀδελφοί των ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον νὰ σκεφθοῦν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου;

— Εἰς τὰς καθημερινὰς ἐφημερίδας ἐδημοσιεύθησαν ἐκκλησιαστικά τινα ζητήματα, τῶν ὁποίων τὴν νομοθετικὴν λύσιν προτίθεται νὰ ζητήσῃ ὁ Σ. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν παρὰ τῆς Κυβερνήσεως. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγεται καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ περὶ χειροτονίας τῶν ἱερέων Β. Διατάγματος. Τοῦτο μεθερμηνευόμενον σημαίνει ὅτι ὁ Σ. Μητροπολίτης κατέχει πληροφορίας ὅτι ὑπάρχουν ἱεράρχαι παραβιάζοντες τὸ Διάταγμα, ἔχοντες δηλ. ἀνάγκην φόβου καὶ κοινῶν διὰ νὰ τὸ ἐφαρμόσουν. Χαίρομεν, διότι ὁ Σ. παρεδέχθη οὕτω ὅτι δὲν προσβάλλει τις τὴν Ἐκκλησίαν ὅταν ὑπενθυμίζῃ ὅτι Ἐπίσκοποι ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἐνθυμηθοῦν τὰ καθήκοντά των.

— Ὁ Σ. Μητροπολίτης ἐτόνισε καὶ ὅτι εἶνε ἐπάναγκες νὰ ληφθῇ πρόνοια περὶ ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου ἀπαλλίζοντος τὴν συντήρησιν τῶν ἱερέων. Δὲν εἶνε ζήτημα ὅτι ἔχει μέγα δίκαιον καὶ ὅτι εἶνε σφάλμα ἡ ἐγκατάλειψις τοῦ κατωτέρου κλήρου εἰς τυχηράν, ἡ περὶ τὰ ὁποῖα ἀμιλλα δημιουργεῖ τὸν ἐξευτελισμόν του. Ἀμφιβάλλομεν ὅμως ἐὰν ἡ ἕως τώρα ἀδιαφορήσασα πολιτικὴ θὰ θελήσῃ ἤδη νὰ υἱοθετήσῃ τοιοῦτον μέτρον. Τὴν λύσιν ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρῃ ἰσχυρὰ πίεσις λαϊκή. Ἴσως μάλιστα αὐτὴ θὰ δώσῃ ἐπὶ τέλους τὴν διέξοδον. Ἀλλὰ πρὸ τούτου ἀπαραίτητον εἶνε νὰ πεισθῇ ὁ κόσμος, ὅτι ἡ ἄνετος παροχὴ τῶν οἰκονομικῶν μέσων θὰ χρησιμοποιηθῇ ὄχι μόνον εἰς ἀνακούφισιν τῆς οἰκογενείας τοῦ ἱερέως, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀνάδειξιν αὐτοῦ ὡς ἐργάτου πολυτίμου τῆς κοινωνικῆς μορφώσεως. Ἔχομεν ἤδη τοὺς Ἐπισκόπους, οἱ ὁποῖοι βέβαια δὲν μάχονται περὶ ἄρτου. Εἶνε δὲ καὶ τινες ἀρχιμανδρῖται μισθούμενοι κατὰ τρόπον, ὥστις τοῖς ἐπιτρέπει νὰ μὴ ἀνησυχοῦν διὰ τὴν αὔριον. Ὅταν οὗτοι θελήσουν νὰ δείξουν ὅτι ἡ ἄνετος ὑλικὴ συντήρησις τοὺς ἐβοήθησε διὰ νὰ ἀναδειχθοῦν διάκονοι τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς μορφώσεως τοῦ λαοῦ, τότε ὁ λαὸς θὰ κραυγάσῃ πρὸς τοὺς κυβερνῶντας, καὶ οἱ κυβερνῶντες θὰ ἀποκτήσουν ὦτα ἱκανὰ νὰ ἀκούσουν τὴν ὀρθὴν πρόταπιν τοῦ Σεβασμιωτάτου. Ἄλλην λύσιν δὲν βλέπομεν παρ' ἡμῖν. Καὶ νομίζομεν ὅτι ματαίως θὰ ζητηθῇ δι' ἄλλης ὁδοῦ.

— Σκάνδαλον ἀπεκαλύφθη εἰς τὸ ζήτημα τῆς προμηθείας πυρομαχικῶν παρὰ τοῦ ἐν Γαλλίᾳ καταστήματος Σναΐδερ-Καννέ. Ἔγινε δηλ. ἀπόπειρα δωροδοκίας τοῦ ἀντισυνταγματάρχου Βάρβογλη, τὴν ὁποίαν οὗτος ἀπέκρουσεν ἐντίμως. Ὑποστηρίζεται — καὶ πιστεύεται μέχρι τοῦδε — ὅτι τὸν πειρασμὸν τῆς δωροδοκίας υἱοθέτησε καὶ προέβαλεν ὁ ἐν Ἀθήναις μεγαλέμπορος κ. Τσάτσος. Ἰδοὺ λοιπὸν μίαν φορὰν ἀκόμη βεβαιούμενον ὅτι ὁ πλοῦτος δὲν φέρει πάντοτε τὴν ἠθικὴν ἀνεξαρτησίαν, καὶ ὅτι μεγάλην τῆς χριστιανικῆς μορφώσεως ἀνάγκην δὲν ἔχει μόνον ὁ πτωχὸς κόσμος, ἀλλ' ἐνίοτε πολὺ περισσότερον ὁ στίλβων κόσμος τῶν τρανῶν καὶ τῶν μεγάλων.

— Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Γουλιέλμος ἔγινε δεκτὸς μετὰ πολλῆς πομπῆς εἰς τὸ Λονδῖνον. Θὰ ἐξομαλύνῃ τοῦτο τὰς ὄχι πολὺ φιλικὰς Ἀγγλογερμανικὰς σχέσεις; τοῦτο εἶνε ὀλιγώτερον ἐνδιαφέρον. Ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀλήθεια θὰ κερδήσουν, ὁπόταν αἱ φιλίαι τῶν ἰσχυρῶν τῆς Γῆς χρησιμοποιῶνται ὑπὲρ τῆς καθόλου δικαιοσύνης καὶ ὄχι ἁπλῶς ἐὰν αὐτοὶ ἑνώνουν τὰς δυνάμεις των, διὰ νὰ διαπράζουν εὐκολώτερον τὰ δίκαια τῶν ἀθώων.

— Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἰταλίας ἐγέννησε τρίτην θυγατέρα.

— Ὁ Σ. Ἐπίσκοπος Δημητριάδος ἔθηκεν ὑπὸ τὴν ἐνεργὸν προστασίαν του τὰ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του θεῖον κήρυγμα. Τοὺς ἐν Βόλῳ πρὸς αὐτὸ ἱκανοὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς παρεκάλεσεν ὁ ἴδιος νὰ τὸν βοηθῶσι διὰ συχνοτέρων κηρυγμάτων των.

— Κηρύττει — καὶ τὸν συγχαίρομεν — ἀνὰ πᾶσαν Τετάρτην, ὅ μ. μ., ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης εἰς τὴν συνοικίαν Πλάκας ὁ ἱεροδιάκονος Ἱερόθεος Καρελᾶς, εὑρίσκων πρὸς τοῦτο καιρόν, ἐν ᾧ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας δίδει πρὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ τὰς ἐξετάσεις του.

— Ἐπίσης ἤρχισε κηρύγματα εἰς τὸ Μοναστηράκι τὴν αὐτὴν ὥραν ἀνὰ πᾶσαν Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ὁ ἀρχιμανδρίτης Εὐσέβιος Μιτθόπουλος, ὁ ἀνεψιὸς καὶ συστρατιώτης τοῦ ἀειμνήστου Πατρῶν Ἱερολέου. Ὁ ἀρχιμανδρίτης Εὐσέβιος ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1906 μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου 1907 ἠσχολήθη εἰς τὴν θρησκευτικὴν διδασκαλίκν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Ἐσημείωσε δὲ τὸ πρωτοφανὲς φαινόμενον ὅτι ἐν Μεσολογγίῳ ἐδίδαξεν ἐπὶ ὁκτὼ μῆνας καθ' ἑκάστην ἑσπέραν πρὸ ἀκροατηρίου συρρέοντος πάντοτε ἐν συνωστισμῷ. Τὸ αὐτὸ δὲ ἔπραξε κατόπιν ἐν Αἰτωλικῷ ἐπὶ μῆνας 4. Ἄρα ἀποδεικνύεται κενὴ μόνον πρόληψις τὸ ὅτι δῆθεν ὁ λαὸς ἐν Ἑλλάδι δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ κήρυγμα ἢ βαρύνεται ν' ἀκούσῃ. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι χρειάζονται μόνον κατάλληλοι κήρυκες καὶ ὅτι ὀφείλουσι νὰ μὴ ἔχωσι τὴν συνείδησιν ἥσυχον ὅσοι ἐκ τῶν κληρικῶν κρατοῦν τὰ θεολογικά των φῶτα πρὸς ἰδικήν των μόνον χρῆσιν.

ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ

Τὸ βιβλιοπωλεῖον «Ἀναπλάσεως» ἐξέδωκε καὶ τὸν Ε' τόμ. τοῦ μηνὸς Μαΐου τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Γαλανοῦ γραφομένων «Βίων Ἁγίων». Παρακαλοῦνται οἱ λαμβάνοντες ἀντίτυπα ὅπως τὸ ταχύτερον ἐξοφλοῦν τὸ μικρὸν τίμημα ἑκάστου τόμου πρὸς διευκόλυνσιν ἐργασίας, ἡ ὁποία προσφέρει ὄχι τυχαίαν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ μας ζήλου καὶ τὴν εὐσεβεστέραν διαμόρφωσιν τοῦ βίου μας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ καλυτέρα ζωή, ὑπὸ Μιχ. Ι. Γαλανοῦ. — Ἐπαρχιακὸν κήρυγμα «Ἀναπλάσεως», ὑπὸ Παναρ. Χ. Δουληγέρη. — Ἔλεγχος ἀνασκευῆς ἀνασκευῶν ὑπὸ Ἱεροδ. Νεσφ. Ξανθοπούλου. — Ἡ προσευχὴ καὶ τὰ μυστήρια ὑπὸ Γ. Εὐγενίδου. — Ἑρμηνεία εἰς τὸ κατὰ Μᾶρκον ἅγιον Εὐαγγέλιον, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ. — Περὶ τῆς ἐγγαστριμύθου γυναικός, ὑπὸ Νικοδήμου Ἀβραμίδου ἀρχιμ. — Τὸ ἀγαπᾶν. — Ποικίλα.

Τυπογραφεῖον : ΑΡΙΣΤ. ΔΙΑΔΗΣΜΑ